

Arrest

nr. 98 773 van 13 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongoolse nationaliteit te zijn, op 12 maart 2013 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 maart 2013 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 5 maart 2013.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 13 maart 2013 om 9 uur .

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Z. CHIHAOUI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij, die verklaart van Mongoolse nationaliteit te zijn, verklaarde zich vluchteling op 6 februari 2013.

1.2. De Eurodacdatabank gaf op 8 februari 2013 te kennen dat de verzoekende partij reeds eerder een asielaanvraag had ingediend in Frankrijk. Op 20 februari 2013 hebben de Franse autoriteiten expliciet ingestemd met de vraag tot terugname van 14 februari 2013. Derhalve werd op 5 maart 2013 de beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Het betreft de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de persoon die verklaart te heten (...)
geboren te (...)
van nationaliteit te zijn : **Mongolië**
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat zij op 06.02.2013 is toegekomen in België. Twee dagen later, op 08.02.2013, vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Mongolië te bezitten en geboren te zijn in “Ulaangom” op (...).1972.

*Uit het **Eurodacverslag** van **08.02.2013** blijkt dat betrokkene asiel heeft gevraagd in Frankrijk. De Franse overheid heeft op datum van **20.02.2013 ingestemd** met de **vraag tot terugname van bovengenoemde persoon.***

Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ van 11.02.2013 dat dit haar eerste asielaanvraag in België is en dat zij eerder asiel aanvroeg in Frankrijk. Betrokkene verklaarde dat ze op 06.06.2011 vanuit Ulaanbataar in Mongolië vertrokken zou zijn per auto en naar de Russische Federatie gereisd zou zijn waar ze op 06.05.2011 in Ulan Ude zou zijn aangekomen. Op 06.05.2011 zou zij vanuit Ulan Ude in de Rusland naar Moskou gereisd zijn waar zij op 10.05.2011 zou zijn aangekomen. Op 10.05.2011 zou ze vanuit Moskou via onbekende locaties naar Frankrijk gereisd zijn waar ze op 15.05.2011 zou zijn aangekomen en waar ze tot 05.02.2013 verbleven zou hebben. Betrokkene verklaarde dat ze in Frankrijk asiel aanvroeg maar dat ze in september 2011 een negatieve beslissing kreeg op haar asielaanvraag omdat ze haar uitnodiging voor haar interview nooit ontvangen zou hebben. Betrokkene verklaarde dat ze een domicilieadres in Frankrijk had maar dat ze hier niet verbleef. Betrokkene verklaarde verder dat ze op een onbekend adres in “Tourcoing”, Frankrijk verbleven zou hebben tot in februari 2013 toen ze het grondgebied van Frankrijk verlaten zou hebben met de auto, richting België. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lid-Staten niet te hebben verlaten.

*Rekening houdende met de resultaten in het **Eurodacverslag** van **08.02.2013** en de verklaringen van betrokkene dat zij in Frankrijk asiel aanvroeg, werd op **14.02.2013** een terugnameverzoek op basis van **art. 16.1.e** van de **Verordening van de Raad** (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder: Dublin-II-Verordening) aan de Franse autoriteiten verstuurd voor betrokkene. **De Franse autoriteiten** lieten de Belgische autoriteiten op **20.02.2013** weten dat het **verzoek tot terugname** voor betrokkene **wordt ingewilligd** op basis van art **16.1.e** van de Dublin-II-Verordening.*

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Frankrijk voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Frankrijk een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Frankrijk dan in België zou genieten. Frankrijk heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Franse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de

Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Frankrijk een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Franse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Frankrijk haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM of dat er een risico bestaat dat de Franse autoriteiten haar zouden repatriëren naar het land waarvan zij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar zij haar gewoonlijk verbleef heeft **vooraleer** is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen een mogelijke overdracht naar Frankrijk zouden rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat zij er bezwaar tegen heeft dat Frankrijk haar asielaanvraag behandelt en dat ze wil dat België haar asielaanvraag behandelt omdat haar vriend in België woont en ze een vriendin heeft die haar kan helpen om de taal te leren DVZ, vraag 40). Met betrekking tot deze aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Frankrijk dient te worden opgemerkt dat deze niet beschouwd kunnen worden als gerechtvaardigd om zich te verzetten tegen een overdracht naar Frankrijk. De door betrokkene aangehaalde redenen houden immers op geen enkele wijze verband met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Franse autoriteiten.

Op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen kan er geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Franse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Frankrijk er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Franse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. Betrokkene maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat Frankrijk de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Tijdens haar gehoor op de DVZ van 11.02.2013 werd aan de betrokkene gevraagd omwille van **welke specifieke reden(en)** zij precies in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat dit was omdat haar vriend in België zou wonen (DVZ, vraag 38). Betrokkene verklaarde verder bij de vraag naar nuttige informatie dat ze in België wil samenwonen met haar vriend en dat ze daarom asiel aanvraagt (DVZ, vraag 42). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat een asielaanvraag indienen omdat men in België wil samenwonen met haar vriend, een manifest misbruik is van de asielprocedure. De asielprocedure heeft immers tot doel om met de toepassing van de Vluchtelingenconventie van Genève bescherming te bieden aan mensen die hun land omwille van een gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie van Genève, zijn ontvlucht en dit omwille van één van de motieven van de Vluchtelingenconventie of om mensen bescherming te bieden die in hun land van herkomst een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Specifiek een asielprocedure opstarten omdat men in België wil samenwonen met een vriend, valt als dusdanig buiten het toepassingsgebied van de asielprocedure en is oneigenlijk gebruik maken van deze procedure. Betrokkene verklaarde verder weliswaar dat ze in België samen zou wonen met haar vriend K(...) Y(...) (o.v. (...)). Uit het administratief dossier van betrokkenes verklaarde vriend blijkt dat betrokkene en haar verklaarde vriend weliswaar hetzelfde adres hebben opgegeven maar er wordt op geen enkele wijze aangetoond dat betrokkenen ook effectief op hetzelfde adres zouden wonen. Betrokkene verklaarde bovendien zelf met betrekking tot haar verblijf in Frankrijk dat ze er een domicilieadres had maar dat ze er niet effectief verbleef. Het feit dat men hetzelfde adres opgeeft als gekozen woonplaats, wil dan ook niet automatisch zeggen dat men er ook effectief samenwoont. Bovendien wordt op zich niet

aangetoond dat betrokkene deel zou uitmaken van het gezin van haar vriend die in België zou verblijven. Art. 2.i van de Dublin-II-Verordening definieert gezinslid immers als de echtgenoot van de asielzoeker of de ongehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden, indien in de wetgeving of de praktijk van de betrokken lidstaat ongehuwde paren en gehuwde paren op een vergelijkbare manier worden behandeld in het kader van het vreemdelingenrecht in zoverre dat het gezin reeds in het land van herkomst bestond. Betrokkene maakt buiten haar verklaring dat ze reeds twee jaar een relatie zou hebben met K(...) Y(...) (o.v. (...)) (DVZ, vraag 15), deze verklaring op geen enkele wijze aannemelijk en betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat ze reeds in het land van herkomst, met name Mongolië een relatie zou hebben gehad met haar verklaarde vriend. Bovendien verklaarde betrokkene tijdens de registratie van haar asielaanvraag dd. 08.02.2013 dat K(...) Y(...) (o.v. (...)) een kennis van haar is (DVZ, inschrijving van de asielzoeker) waarbij het voor ieder redelijk en logisch denkend mens duidelijk mag zijn dat een kennis waar men bij verblijft nog altijd iets essentieel anders is dan een persoon waarmee men zoals betrokkene later tijdens haar gehoor op de DVZ op 11.02.2013 verklaarde reeds twee jaar een relatie zou hebben. Er rijzen dan ook wel ernstige vraagtekens of er hier wel effectief sprake is van een duurzame en stabiele relatie. Het gegeven dat betrokkene op het moment van haar asielaanvraag twee maanden en gedurende haar gehoor op de DVZ van 11.02.2013 drie maanden zwanger zou zijn, is niet van die aard hetgeen hierboven werd uiteengezet in een ander daglicht te plaatsen. Het is immers niet omdat men zwanger is dat er noodzakelijk en automatisch sprake is van een stabiele en duurzame relatie. Bovendien is er in het administratief dossier van betrokkene evenmin sprake van een bij wet geregistreerd partnerschap. De loutere verklaring dat men een relatie zou hebben met iemand die over wettelijk verblijf beschikt in België en waarbij men hetzelfde adres opgeeft als deze laatste en zwanger zou zijn, toont echter niet aan dat er effectief sprake is van een duurzame en stabiele relatie. Een overdracht naar Frankrijk kan dan ook niet automatisch beschouwd worden als een inbreuk op artikel 8 van het EVRM. Met betrekking tot de opgegeven specifieke redenen om precies in België asiel aan te vragen, met name omdat haar vriend in België zou wonen en ze met hem wil samenwonen in België dient dan ook te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar zij asiel wil vragen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-II-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om haar asielaanvraag in België te behandelen.

Gevraagd naar haar gezondheidstoestand stelde betrokkene tijdens haar gehoor op de DVZ van 11.02.2013 dat ze drie maanden zwanger is en dat ze zich zou willen later onderzoeken door een gynaecoloog (DVZ, vraag 39).. Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat er in het administratief dossier van betrokkene is echter geen enkel medisch document aanwezig dat deze verklaringen staft. Met betrekking tot deze motieven, met name dat ze drie maanden zwanger zou zijn en zich zou willen later onderzoeken door een gynaecoloog, dient te worden opgemerkt dat deze verklaringen niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-II-procedure. Het gegeven dat betrokkene drie maanden zwanger zou zijn en door een gynaecoloog onderzocht wil worden, doet namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Frankrijk de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Frankrijk indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn derhalve geen gegronde redenen in het administratief dossier van betrokkene aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Frankrijk. Bovendien dient te worden opgemerkt dat een zwangerschap niet beschouwd kan worden als een ziekte. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Frankrijk, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat zij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 36 & 37). Betrokkene verklaarde verder dat ze sinds januari 2011 wettelijk gescheiden zou zijn en dat ze een relatie zou hebben met K(...)Y(...) (o.v. (...)) die wettelijk in België verblijft, maar zoals hogerop reeds werd aangehaald, is er geen sprake van een bij

wet geregistreerd partnerschap en is er evenmin sprake van een huwelijk. De loutere verklaring dat men een relatie zou hebben en zwanger zou zijn van deze persoon volstaat op zich niet om aan te tonen dat men deel uitmaakt van het gezin van deze persoon. Bovendien blijkt uit het administratief dossier van betrokkene verklaarde vriend dat deze niet erkend is in de hoedanigheid van vluchteling. Rekening houdende met het voorgaande is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7, art. 8 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening dan ook niet aan de orde.

Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. **België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Frankrijk toekomt**, met toepassing van **artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980** betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en **artikel 16.1.e van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18.02.2003**. Zij zal overgedragen worden aan de bevoegde Franse autoriteiten in Frankrijk. (...)"

2. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het EVRM, moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

2.2.1. De gemeenrechtelijke regelgeving maakt wat het van rechtswege schorsend effect betreft van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

2.2.2. De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° in artikel 39/82, §4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), dat luidt als volgt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag

bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”;

2° in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

3° in artikel 39/85, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt. (...) Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terughoudingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

2.2.3. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze maatregel heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar.

Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, §4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

2.2.4. Dient een verzoekende partij een beroep in buiten de in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet bepaalde schorsende termijn, dan volgt uit de samenlezing van enerzijds de hiervoor gestelde eis dat - opdat het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in feite en in rechte minstens zou beantwoorden aan de vereiste van artikel 13 van het EVRM, voor zover dit een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM bevat - de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt, en anderzijds de eerste en de laatste zin van het voornoemde artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat, indien de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid, zij dan de schorsing van deze verwijderings- of terughoudingsmaatregel kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Doet zij dit, dan kan om te voldoen aan de voornoemde eis van rechtswege schorsend beroep, de laatste zin van deze paragraaf

niet anders worden gelezen dan dat het instellen van deze vordering van rechtswege schorsend is en dit totdat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Indien de Raad de schorsing niet toestaat, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. Elke andere lezing van deze bepaling is niet verenigbaar met de vereiste van een daadwerkelijk beroep en met de aard zelf van een jurisdictionele handeling.

2.2.5. Aangezien de hiervoor besproken gemeenrechtelijke regeling zich enerzijds niet beperkt tot de hypothese waarin artikel 3 van het EVRM in het gedrang dreigt te zijn, en anderzijds dezelfde regeling minstens ook die hypothese moet omvatten, geldt de voorgaande conclusie inzake het bestaan in het interne recht van een van rechtswege schorsend beroep voor alle beroepen tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Van de verzoekende partij mag evenwel verwacht worden dat ze zich in het raam van de procedure tot vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, geen variabele en rekbare termijn toekent voor het indienen van haar beroep, maar dat ze, rekening houdende met de vaststelling dat ze het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel met imminent karakter, waarvoor ze in het raam van de tenuitvoerlegging ervan ter beschikking van de Regering is geplaatst, haar beroep indient binnen de door artikel 39/57 van de vreemdelingenwet gestelde beroepstermijn. Het voornoemde artikel 39/82, §4 van de vreemdelingenwet moet dan ook in die zin worden begrepen dat het erin besloten van rechtswege schorsend effect niet geldt indien de verzoekende partij de vordering heeft ingediend buiten de beroepstermijn.

2.2.6. Indien de verzoekende partij reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en indien de tenuitvoerlegging van de verwijderings- of terughoudingsmaatregel imminent wordt, dan kan de verzoekende partij binnen de voorwaarden gesteld in artikel 39/85 van de vreemdelingenwet een vordering tot het bevelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voorlopige maatregelen indienen. In dit geval is ook de dwanguitvoering van deze maatregel van rechtswege geschorst overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/85, derde lid van de vreemdelingenwet.

2.2.7. *In casu* is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

De vordering is *prima facie* tijdig ingesteld. Het beroep is derhalve van rechtswege schorsend.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Artikel 43, §1 van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en - op het eerste gezicht – onbetwistbaar moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM; zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

3.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

3.2.2.1. De verwerende partij betwist het uiterst dringend karakter (zie de nota met opmerkingen, p. 3).

Zij stelt vast dat de bestreden beslissing werd genomen op 5 maart 2013 en dezelfde dag aan de verzoekende partij werd betekend alsook dat de verzoekende partij op dezelfde dag van haar vrijheid werd beroofd. Zij stelt vast dat het voorliggend verzoekschrift werd ingediend op 12 maart 2013, hoewel het verzoekschrift gedateerd werd op 11 maart 2013. Zij meent, onder verwijzing naar de in artikel 39/82, § 4, lid 2 van de vreemdelingenwet voorziene termijn van vijf dagen, dat de termijn om beroep in te stellen overschreden is, waardoor aan de voorwaarde tot uiterst dringende noodzakelijkheid niet voldaan is.

Volgens haar kan de verzoekende partij bezwaarlijk voorhouden met de nodige spoed, diligentie en alertheid te hebben gehandeld nu het vaststaat dat de indiening van het verzoekschrift volstrekt laattijdig is. Zij vervolgt dat zelfs indien de stelling van de verzoekende partij dat zij het laattijdig indienen van de vordering kan verantwoorden aan de hand van een aanstelling van de advocaat op 8 februari (wordt bedoeld: maart) 2013, de derde dag na de kennisgeving van de bestreden beslissing, de raadsman van de verzoekende partij nog steeds over 2 volle dagen beschikte om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen.

3.2.2.2. De Raad verwijst naar de uiteenzetting onder punt 2 en stelt vast dat de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd is met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief is.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 EVRM.

Na een theoretische uiteenzetting betreffende artikel 8 EVRM, stelt de verzoekende partij dat in huidige zaak enkel kan worden vastgesteld dat de verwerende partij enkel oog had om van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-II-Verordening) op restrictieve wijze toe te passen en bij voorrang op het EVRM. Zij stelt dat dit niet alleen blijkt uit de bestreden beslissing, maar tevens uit de onmogelijkheid om op deugdelijke wijze het bestaan van een familiaal leven aan te tonen in de zin van artikel 8 EVRM. De verzoekende partij verwijst naar een informatieverstrekking die haar raadsman in een andere zaak aan het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft voorgelegd en citeert daaruit wat volgt:

"Verzoeksters merken vooreerst op dat de *hele bewijsproblematiek m.b.t. het bestaan van een familiaal leven*" in de zin van artikel 8 E.V.R.M. te wijten is aan de *oneigenlijke procedure voor de*

dienst vreemdelingenzaken, meer bepaald het dublininterview, en het gebrek aan een correcte informatieverstrekking vanwege de dienst vreemdelingenzaken naar verzoeksters toe; (...) Verzoeksters zijn het ermee eens dat volgens de rechtspraak van het E.H.R.M. het aan hen toekomt om aan te tonen dat ze met hun (schoon)ouders een in artikel 8 E.V.R.M. bedoeld beschermwaardig familiaal leven hebben opgebouwd; Het bestaan van een familiaal leven dat voldoende beschermwaardig is in het licht van artikel 8 E.V.R.M. zal moeten worden bewezen met talrijke factoren, zoals de band van afhankelijkheid, de verwantschapsband, de leeftijd, de samenwoning, gehechtheid van de familieband, enz.... (...) Wanneer het de verplichting is van verzoeksters om in het kader van het dublininterview alle elementen te verzamelen opdat deze door de dienst vreemdelingenzaken zouden kunnen worden beoordeeld in het licht van artikel 8 E.V.R.M., **komt het in de eerste plaats aan** verwerende partij toe om zorg te dragen voor een correcte en transparante informatieverstrekking; Verzoeksters menen dat zij nooit door de dienst vreemdelingenzaken op de hoogte werden gesteld van de relevantie van het aantonen van een beschermwaardig familiaal leven in de zin van artikel 8 E.V.R.M.; Tijdens het dublininterview dienen ze een verklaring te ondertekenen waarin vermeld staat dat "Ik heb mevrouw H.L. de noodzaak medegedeeld dat zij/hij de vragen zo correct mogelijk moet beantwoorden en dit met alle bewijselementen waarover hij/zij beschikt (...)". Verzoeksters moeten bijgevolg antwoorden op vragen die door de Dienst Vreemdelingenzaken worden gesteld; De (voor de dienst vreemdelingenzaken) relevante antwoorden worden tevens door de Dienst vreemdelingenzaken genoteerd; Verzoeksters werden op 15 juli 2010 verhoord door de dienst vreemdelingenzaken in een verhoor dat **enkel tot doel heeft elementen te verzamelen die uiteindelijk kan leiden tot de bepaling van de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat**; Het zijn niet de verzoeksters, doch wel verwerende partij, die de contouren van het verhoor bepalen; Op basis van de vraagstellingen die zijn aangetekend op het dublinverhoorverslag (stukkenbundel verweerster stuk 3 -> 6) blijkt dat de vraagstellingen zodanig zijn opgesteld opdat relevante informatie zou kunnen worden gededuceerd m.b.t. de bepaling van de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat; Het enige wat de dienst vreemdelingenzaken heeft genoteerd m.b.t. de (schoon)ouders onder punt 29 van het verhoorverslag is dat ze in België verblijven; Behoudens de vraagstelling "Kent u landgenoten die in België of een ander land van de Europese Unie verblijven? Geef hun naam en zo mogelijk tevens hun verblijfplaats. Wat is uw relatie met die personen?" is **in het verhoorverslag verder geen vraagstelling** te vinden op basis waarvan verzoeksters worden verzocht informatie verstrekken m.b.t. hun hechte familieband met de in België wonende familieleden, noch m.b.t. de graad van afhankelijkheid of andere elementen die zouden wijzen op een in artikel 8 E.V.R.M. beschermwaardig familiaal leven met in België verblijvende familieleden; Wanneer verweerster in haar nota **meermaals stelt** dat verzoeksters voor de dienst vreemdelingenzaken niet hebben aangetoond dat ze een in artikel 8 E.V.R.M. beschermwaardig leven hebben opgebouwd in de zin van artikel 8 E.V.R.M., is het belangrijk dat verzoeksters vooreerst worden geïnformeerd dat ze daartoe alle nodige documenten moeten verzamelen, en dat ze dit kunnen toelichten in een procedure voor de dienst vreemdelingenzaken die daartoe de nodige relevante vraagstellingen stelt die niet louter geformuleerd zijn teneinde de verantwoordelijke lidstaat te bepalen; Bijgevolg was het onmogelijk voor verzoeksters om in het kader van de dublinprocedure informatie te verstrekken m.b.t. een eventueel beschermwaardig familiaal leven in de zin van artikel 8 E.V.R.M.; Verweerster kan bijgevolg niet opwerpen dat verzoeksters niet hebben aangetoond dat ze een beschermwaardig familiaal leven hebben opgebouwd in de zin van artikel 8 E.V.R.M., nu ze zelf niet eens de mogelijkheid hebben gehad om dit aan te tonen, enerzijds door een gebrek aan informatieverstrekking, anderzijds een dublinprocedure waarbij de vraagstellingen zeer algemeen zijn en bedoeld zijn om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen; Dit blijkt overigens niet enkel uit de vraagstellingen, doch ook uit de beslissing dat aan verzoeksters op 28 oktober 2010 werd betekend, namelijk de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten; (...) **(stuk 8)**"

De verzoekende partij argumenteert dat ook zij weinig informatie ontvangen heeft van de verwerende partij om het familiaal leven aan te tonen en waaruit eventueel belangrijke gevolgen ressorteren in het licht van artikel 8 EVRM. Zij meent dat het gegeven dat zij niet eens een familiaal leven heeft kunnen bewijzen voor de verwerende partij een administratieve beslissing nam, dat gevolgen heeft op de continuïteit van haar familiaal leven met de heer K. (...), een ernstige schending van artikel 8 EVRM inhoudt. Bovendien merkt de verzoekende partij op dat, ondanks de gebrekkige vraagstelling in het kader van het dublin-verhoor, zij op voldoende wijze elementen heeft aangehaald waaruit de verwerende partij redelijkerwijze diende te besluiten dat er sprake is van een familiaal leven in de zin van artikel 8 EVRM. Zij meent dat dit immers blijkt uit de gegevens dat ze al gedurende meer dan een

jaar en een half een relatie onderhouden, ze elkaar in Frankrijk hebben leren kennen, zij naar België is gekomen omdat haar vriend hier woonachtig is, zij inwoonde bij haar vriend en zij stappen hebben ondernomen voor een wettelijke samenwoning. Volgens de verzoekende partij stelt het EHRM immers dat een familieleven *de iure* niet noodzakelijk is om met succes het voorwerp uit te maken van een beschermenswaardige gezinsrelatie zoals vervat in artikel 8 van het EVRM, dat het familiaal leven immers *“un ensemble de faits et réalités tout à la fois d'ordre biologique, sociologique, juridique et social. Le lien (familiale) est divers et diversifié: un lien avec les parents, avec le conjoint, avec les enfants, ...”* bevat. De verzoekende partij argumenteert dat de verwerende partij manifest nagelaten heeft de fair-balance toets te bewerkstelligen, alvorens de bestreden beslissing te betekenen, zodat de administratieve maatregel genomen in toepassing van de Dublin-II-Verordening, zonder dat aan haar de mogelijkheid werd geboden het familiaal leven in de zin van artikel 8 EVRM aan te tonen volgens een daartoe geëigende procedure, en zonder dat hierbij een fair-balance toets werd bewerkstelligd opdat er al dan niet sprake is van een positieve verplichting in de zin van artikel 8 EVRM om alsnog de asielaanvraag in België te behandelen, in het licht van artikel 8 EVRM niet naar recht verantwoord is.

3.3.2.2. Beoordeling

3.3.2.2.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

3.3.2.2.2. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

3.3.2.2.2.1. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

3.3.2.2.2.2. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op

privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

3.3.2.2.3. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

3.3.2.2.4. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.3.2.2.5. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft

In het gehoor op Dienst Vreemdelingenzaken op 11 februari 2013 verklaarde de verzoekende partij dat zij samenwoont met haar huidige partner K.Y. (...), dat ze ongeveer 2 jaar geleden een relatie kregen, dat ze sinds september 2012 niet-officieel samenwonen, eerst bij haar in Frankrijk en later in België (antwoord vraag 15). De verzoekende verklaarde eveneens dat zij in Frankrijk verbleef in Tourcoing maar een domicilie-adres had, waar zij niet verbleef, in Lille, dat zij op het eerstgenoemde adres verbleef van 16 mei 2011 tot haar vertrek met de trein vanuit Frankrijk naar België op 5 februari 2013 (antwoord op vraag 22).

De bestreden beslissing stelt hieromtrent:

"Tijdens haar gehoor op de DVZ van 11.02.2013 werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) zij precies in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat dit was omdat haar vriend in België zou wonen (DVZ, vraag 38). Betrokkene verklaarde verder bij de vraag naar nuttige

informatie dat ze in België wil samenwonen met haar vriend en dat ze daarom asiel aanvraagt (DVZ, vraag 42). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat een asielaanvraag indienen omdat men in België wil samenwonen met haar vriend, een manifest misbruik is van de asielprocedure. De asielprocedure heeft immers tot doel om met de toepassing van de Vluchtelingenconventie van Genève bescherming te bieden aan mensen die hun land omwille van een gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie van Genève, zijn ontvlucht en dit omwille van één van de motieven van de Vluchtelingenconventie of om mensen bescherming te bieden die in hun land van herkomst een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Specifiek een asielprocedure opstarten omdat men in België wil samenwonen met een vriend, valt als dusdanig buiten het toepassingsgebied van de asielprocedure en is oneigenlijk gebruik maken van deze procedure. Betrokkene verklaarde verder weliswaar dat ze in België samen zou wonen met haar vriend K(...) Y(...) (o.v. (...)). Uit het administratief dossier van betrokkene verklaarde vriend blijkt dat betrokkene en haar verklaarde vriend weliswaar hetzelfde adres hebben opgegeven maar er wordt op geen enkele wijze aangetoond dat betrokkenen ook effectief op hetzelfde adres zouden wonen. Betrokkene verklaarde bovendien zelf met betrekking tot haar verblijf in Frankrijk dat ze er een domicilieadres had maar dat ze er niet effectief verbleef. Het feit dat men hetzelfde adres opgeeft als gekozen woonplaats, wil dan ook niet automatisch zeggen dat men er ook effectief samenwoont. Bovendien wordt op zich niet aangetoond dat betrokkene deel zou uitmaken van het gezin van haar vriend die in België zou verblijven. Art. 2.i van de Dublin-II-Verordening definieert gezinslid immers als de echtgenoot van de asielzoeker of de ongehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden, indien in de wetgeving of de praktijk van de betrokken lidstaat ongehuwde paren en gehuwde paren op een vergelijkbare manier worden behandeld in het kader van het vreemdelingenrecht in zoverre dat het gezin reeds in het land van herkomst bestond. Betrokkene maakt buiten haar verklaring dat ze reeds twee jaar een relatie zou hebben met K(...) Y(...) (o.v. (...)) (DVZ, vraag 15), deze verklaring op geen enkele wijze aannemelijk en betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat ze reeds in het land van herkomst, met name Mongolië een relatie zou hebben gehad met haar verklaarde vriend. Bovendien verklaarde betrokkene tijdens de registratie van haar asielaanvraag dd. 08.02.2013 dat K(...) Y(...) (o.v. (...)) een kennis van haar is (DVZ, inschrijving van de asielzoeker) waarbij het voor ieder redelijk en logisch denkend mens duidelijk mag zijn dat een kennis waar men bij verblijft nog altijd iets essentieel anders is dan een persoon waarmee men zoals betrokkene later tijdens haar gehoor op de DVZ op 11.02.2013 verklaarde reeds twee jaar een relatie zou hebben. Er rijzen dan ook wel ernstige vraagtekens of er hier wel effectief sprake is van een duurzame en stabiele relatie. Het gegeven dat betrokkene op het moment van haar asielaanvraag twee maanden en gedurende haar gehoor op de DVZ van 11.02.2013 drie maanden zwanger zou zijn, is niet van die aard hetgeen hierboven werd uiteengezet in een ander daglicht te plaatsen. Het is immers niet omdat men zwanger is dat er noodzakelijk en automatisch sprake is van een stabiele en duurzame relatie. Bovendien is er in het administratief dossier van betrokkene evenmin sprake van een bij wet geregistreerd partnerschap. De loutere verklaring dat men een relatie zou hebben met iemand die over wettelijk verblijf beschikt in België en waarbij men hetzelfde adres opgeeft als deze laatste en zwanger zou zijn, toont echter niet aan dat er effectief sprake is van een duurzame en stabiele relatie. Een overdracht naar Frankrijk kan dan ook niet automatisch beschouwd worden als een inbreuk op artikel 8 van het EVRM. Met betrekking tot de opgegeven specifieke redenen om precies in België asiel aan te vragen, met name omdat haar vriend in België zou wonen en ze met hem wil samenwonen in België dient dan ook te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar zij asiel wil vragen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-II-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om haar asielaanvraag in België te behandelen.” en

“Betrokkene verklaarde verder dat ze sinds januari 2011 wettelijk gescheiden zou zijn en dat ze een relatie zou hebben met K(...)Y(...) (o.v. (...)) die wettelijk in België verblijft, maar zoals hogerop reeds werd aangehaald, is er geen sprake van een bij wet geregistreerd partnerschap en is er evenmin sprake van een huwelijk. De loutere verklaring dat men een relatie zou hebben en zwanger zou zijn van deze persoon volstaat op zich niet om aan te tonen dat men deel uitmaakt van het gezin van deze persoon. Bovendien blijkt uit het administratief dossier van betrokkene verklaarde vriend dat deze niet erkend is in de hoedanigheid van vluchteling.”

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift verklaart een relatie te hebben van een jaar en een half met haar vriend K.Y. (...), alsook, zoals blijkt uit het gehoor bij Dienst Vreemdelingenzaken op 11 februari 2013, dat zij samenwonen sinds september 2012 doch slechts recent, en dit sinds begin februari 2013, in België.

Vooreerst stelt dat de Raad vast dat, ondanks de tijd die de verzoekende partij heeft gehad tussen het gehoor op 11 februari 2013 en het nemen van de bestreden beslissing op 5 maart 2013, geen enkel bewijs werd bijgebracht dat zij in het verleden een effectieve gezinssituatie heeft gekend met de man die zij als haar vriend beschrijft noch dat zij met hem samenwoont. De argumentatie van verzoekende partij dat zij in het kader van een dublin-procedure in de onmogelijkheid verkeert om op deugdelijke wijze het bestaan van een familiaal leven aan te tonen in de zin van artikel 8 EVRM, kan niet overtuigen. Immers blijkt uit het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken van 11 februari 2013 dat zij wel in de mogelijkheid werd gesteld om een aantal documenten van Frankrijk waarover zij beschikte over te maken (antwoord vraag 42). Aldus blijkt niet uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij in het licht van een dublinprocedure in de onmogelijkheid zou verkeren om tijdens het dublin-gehoor of daarna overtuigingsstukken aan te brengen.

In zoverre de verzoekende partij ter gelegenheid van haar inleidend verzoekschrift meent dat er een effectief gezinsleven is met haar vriend en dat dit blijkt uit de gegevens dat ze al gedurende meer dan een jaar en een half een relatie onderhouden, ze elkaar in Frankrijk hebben leren kennen, zij naar België is gekomen omdat haar vriend hier woonachtig is, zij inwoonde bij haar vriend en zij stappen hebben ondernomen voor een wettelijke samenwoning, stelt de Raad vast dat uit voorgaande motivering van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verwerende partij deze elementen in rekening heeft genomen doch geoordeeld heeft dat *“Bovendien is er in het administratief dossier van betrokkene evenmin sprake van een bij wet geregistreerd partnerschap. De loutere verklaring dat men een relatie zou hebben met iemand die over wettelijk verblijf beschikt in België en waarbij men hetzelfde adres opgeeft als deze laatste en zwanger zou zijn, toont echter niet aan dat er effectief sprake is van een duurzame en stabiele relatie.”* Met haar verklaringen in het inleidend verzoekschrift slaagt de verzoekende partij er niet in deze motieven te weerleggen. Eveneens kan de verzoekende partij de Raad niet overtuigen van het bestaan van een effectief gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM aan de hand van de bij haar verzoekschrift gevoegde stukken. Zo betreft de stukken, waarnaar zij in haar verzoekschrift verwijst ter staving van haar familiaal leven in de zin van artikel 8 EVRM, (stuk 7) een verklaring van samenwoning ondertekend door de verzoekende partij en haar vriend K.Y. (...) op 20 februari 2013, waaruit geenszins een familiaal leven in de zin van artikel 8 EVRM blijkt, nu deze verklaring hoogstens kan aantonen dat de verzoekende partij en haar vriend K.Y. (...) op hetzelfde adres wonen, en stuk 6 ter staving dat zij stappen hebben ondernomen voor een wettelijke samenwoning, een stuk waaruit een verbintenis tot tenlasteneming ondertekend door K.Y. (...), waarbij voornoemde persoon zich ten aanzien van AZ Monica te Deurne ertoe verbindt de medische kosten voor de verzorging van de verzoekende partij vanaf 16 december 2012 te betalen. Ook uit voornoemd stuk, waaruit geenszins blijkt dat stappen werden ondernomen voor een wettelijke samenwoning, kan geen effectief gezinsleven of een beschermenswaardig familiaal leven in de zin van artikel 8 EVRM worden afgeleid, nu een relatie geenszins vereist is opdat een persoon een tenlasteneming ten aanzien van een andere persoon op zich zou nemen.

Voorts dient de Raad vast te stellen dat daargelaten de vraag of er stappen ondernomen werden voor een wettelijke samenwoning en of er al dan niet een registratie is van een wettige samenwoning, het louter registreren van een wettelijke samenwoning niet volstaat.

Het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM wordt *prima facie* niet aangetoond.

3.3.2.2.6. Wat de inmenging in het gezinsleven betreft

Ten overvloede merkt de Raad op dat zelfs indien een beschermenswaardig gezinsleven door de verzoekende partij wordt aannemelijk gemaakt, *quod non*, er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij is, aangezien niet betwist wordt dat het een eerste toegang betreft.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij nalaat aan te tonen waarom het gezinsleven met haar vriend niet in Frankrijk zou kunnen worden geleid. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij ter gelegenheid van het gehoor op 11 februari 2013 bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat ze samenwonend is met haar huidige partner K.Y. (...), dat ze ongeveer 2 jaar geleden een relatie kregen, dat ze sinds september 2012 niet-officieel samenwonen, eerst bij haar in Frankrijk en later in België. Aldus blijkt dat de verzoekende partij met haar vriend recent nog samenwoonde in Frankrijk. *Prima facie* kunnen dan ook geen hinderpalen worden vastgesteld voor het leiden van het gezinsleven, indien dat er al is, elders, zodat er *prima facie* geen sprake is van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Het enig middel is niet ernstig.

3.3.2.2.7. Er wordt *prima facie* geen schending aangetoond van artikel 8 van het EVRM. Derhalve heeft de verzoekende partij geen verdedigbare grief aangevoerd in de zin van artikel 13 van het EVRM.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summier uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In haar verzoekschrift voert de verzoekende partij als moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofddorde aan dat zij het voorwerp uitmaakt van een nakende uitwijzing naar Frankrijk. De verzoekende partij merkt als moeilijk te herstellen ernstig nadeel op dat de bestreden beslissing tot stand is gekomen zonder dat haar tijdens het dublininterview de mogelijkheid werd geboden om het effectieve bestaan van haar familiaal leven in de zin van artikel 8 EVRM op deugdelijke wijze aan te tonen. Zij meent dan ook dat zij niet kon voldoen aan haar plicht om het bestaan van een familiaal leven in de zin van artikel 8 EVRM aan te tonen alvorens de bescherming van artikel 8 EVRM in te roepen. De onmogelijkheid om het bestaan van het familiaal leven in de zin van artikel 8 EVRM aan te tonen, alvorens de bestreden beslissing wordt betekend, merkt de verzoekende partij aan als zijnde een eerste moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Verder merkt de verzoekende partij op dat de verwerende partij nooit een fair-balance toets heeft bewerkstelligd teneinde na te gaan of er in haren hoofde een positieve verplichting bestond om haar asielaanvraag alsnog in België te behandelen, waardoor de continuïteit van haar relatie niet in het gedrag komt nu de behandeling van de asielaanvraag door Frankrijk *ipso facto* de verwijdering naar en het verblijf in Frankrijk veronderstelt. De verwijdering van verzoekende partij naar Frankrijk zonder dat een fair-balance toets werd doorgevoerd, merkt de verzoekende partij op als zijnde een tweede moeilijk te herstellen ernstig nadeel. De verzoekende partij meent dat door de verwijdering naar Frankrijk, de continuïteit van haar relatie in het gedrang komt en dit minstens totdat in Frankrijk over haar asielaanvraag uitspraak wordt gedaan, dat zij bijgevolg minstens voor de periode die overeenstemt met de periode die nodig is voor de behandeling van haar asielverzoek in Frankrijk, gescheiden dient te worden van haar vriend, terwijl dit niet noodzakelijk was in een democratische samenleving. Deze feitelijke scheiding die (niet) nodig was in een democratische samenleving, merkt de verzoekende partij aan als zijnde een derde moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

In ondergeschikte orde stelt de verzoekende partij dat onderhavig verzoekschrift in uiterst dringende noodzakelijkheid dient behandeld te worden, gelet op de toepassing van artikel 13 EVRM, zelfs indien de Raad zou oordelen dat er geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is, *quod non*. De verzoekende partij vervolgt met een theoretische uiteenzetting dienaangaande en besluit dat, zelfs indien de Raad van oordeel zou zijn dat er van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel (geen sprake is), doch vaststelt dat er een verdedigbare klacht is in de zin van de vaste rechtspraak van het EHRM, de Raad de bestreden beslissing niettemin dient te schorsen, opdat het recht op een daadwerkelijke rechtshulp in een latere fase kan worden verzekerd.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met haar betoog over het eerste en tweede opgegeven moeilijk te herstellen ernstig nadeel opnieuw verwijst naar hetgeen zij reeds uiteengezet heeft in het kader van haar enig middel. Zoals reeds hoger uiteengezet, is het middel door de verzoekende partij aangebracht niet ernstig.

Gelet op het feit dat in deze procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid de drie cumulatieve voorwaarden afzonderlijk moeten worden vervuld, kunnen deze grieven niet dienstig worden aangebracht ter staving van het ernstig nadeel dat de verzoekende partij moet aantonen.

Betreffende het door de verzoekende partij aangebrachte derde moeilijk te herstellen ernstig nadeel, namelijk dat de feitelijke scheiding niet nodig is in een democratische samenleving en dat de continuïteit van haar relatie in het gedrang komt, verwijst de Raad naar wat werd uiteengezet in de bespreking van het enig middel. Gezien de Raad oordeelde dat de verzoekende partij er niet in slaagt een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM aannemelijk te maken, kan de feitelijke scheiding van de vriend waarmee de verzoekende partij beweert een relatie te hebben niet beschouwd worden als een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Bovendien wijst de Raad er opnieuw op dat de verzoekende partij en haar vriend K.Y. (...), volgens haar verklaringen op het gehoor op Dienst Vreemdelingenzaken op 11 februari 2013, reeds in Frankrijk hebben samengewoond, zodat de verzoekende partij niet ernstig kan voorhouden dat de continuïteit van haar relatie in het gedrang zal komen indien zij verwijderd wordt naar Frankrijk, nu zij recentelijk nog haar relatie in Frankrijk beleefde.

Waar de verzoekende partij in ondergeschikte orde nog aanvoert dat zelfs indien de Raad van oordeel zou zijn dat er van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel geen sprake is, doch vaststelt dat er een verdedigbare klacht is in de zin van de vaste rechtspraak van het EHRM, de Raad de bestreden

beslissing niettemin dient te schorsen, opdat het recht op een daadwerkelijke rechtshulp in een latere fase kan worden verzekerd, wijst de Raad op de bespreking van het enig middel en het punt 3.3.2.2.7. waarin wordt vastgesteld dat de verzoekende partij geen verdedigbare grief heeft aangevoerd in de zin van artikel 13 van het EVRM, zodat haar uiteenzetting dienaangaande niet dienstig is.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede en derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, §2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, §1 van het PR RvV.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend dertien door:

mevr. N. VERMANDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VAN DEN BOSSCHE

N. VERMANDER